

En efecto, a flota española é a máis importante da Comunidade Europea, aínda que a importancia económica e social do sector pesqueiro non pode estimarse unicamente tendo en conta a actividade estritamente extractiva, xa que as especiais características da actividade confírenlle un efecto multiplicador extraordinario. Así, o que xenericamente coñecemos como sector económico pesqueiro é un conglomerado de actividades intimamente relacionadas que, baseadas na explotación e aproveitamento dos recursos mariños vivos, abrangue actividades como a pesca extractiva, a comercialización, a transformación, a construción naval, a industria auxiliar e os servizos relacionados, que configuran un conxunto económico e social inseparable.

O feito de que a actividade pesqueira se basee na explotación de recursos vivos renovables, confírelle á correcta xestión destes unha importancia preponderante sobre o resto dos aspectos da política pesqueira. Sen recursos, ningunha das demais actividades relacionadas que configuran o sector pesqueiro no seu conxunto ten sentido ningún. É por tanto de capital importancia asegurar que o seu aproveitamento se realice baixo canons que aseguren a sustentabilidade da actividade, como único medio para lograr un aproveitamento óptimo e duradeiro.

As poboacións de peixes distribúense en determinadas áreas dos mares e océanos, sen entender de fronteiras políticas. É bioloxicamente imposible pretende-la xestión dunha parte do conxunto da poboación sen contar co resto da comunidade, que mantén entre si estreitas interaccións. Por este motivo, con frecuencia a cooperación internacional constitúe o «sine qua non» dunha adecuada xestión dos recursos pesqueiros.

O artigo 130.1 da nosa Constitución empra os poderes públicos para modernizaren e desenvolveren tódolos sectores económicos, con especial referencia ó sector pesqueiro. Os principios constitucionais de liberdade de empresa no marco da economía de mercado e a función social da riqueza nacional, contidos nos artigos 38 e 128, son a base da regulación do sector pesqueiro contida nesta lei.

Desde a integración de España nas comunidades europeas, as institucións comunitarias asumiron boa parte das competencias que o Estado tiña na materia, conforme a previsión contida nos artigos 93 e 96 da Constitución. O dereito comunitario, e por tanto a política pesqueira común, pasaron a formar parte do ordenamento interno.

A política pesqueira común e a xestión da pesca marítima baséanse na protección dos recursos, e tenden a logralo desenvolvemento sustentable do sector pesqueiro, mediante un réxime baseado no equilibrio das disponibilidades existentes e a súa explotación racional e responsable, de modo que se consiga o emprego óptimo dos factores de produción, favorecendo así a rendibilidade e mellorando as condicións socioeconómicas do sector pesqueiro a medio e longo prazo, especialmente a das poboacións locais dependentes da pesca.

Na orde internacional, a Convención das Nacións Unidas sobre Dereito do Mar de 1982, ratificada por España mediante instrumento do 20 de decembro de 1996, empra os estados para que incorporen ó seu ordenamento interno as medidas de xestión responsable dos recursos pesqueiros, tanto nas súas zonas económicas exclusivas como en mar aberto, correspondéndolle á Comunidade Europea a obriga de establece-las medidas necesarias en relación cos nacionais dos estados membros, así como a competencia para cooperar con países terceiros e organismos internacionais coa finalidade de conservar e protexe-los recursos vivos. As conferencias

e convenios internacionais establecen compromisos para os estados, que han de orienta-la súa política pesqueira cara a obxectivos concretos. Así, os obxectivos derivados da Conferencia das Nacións Unidas sobre Medio Ambiente e Desenvolvemento e o Código de Conduta da FAO para a Pesca Responsable forman parte, así mesmo, do marco xurídico aplicable á actividade pesqueira.

Pola súa parte, os múltiples acordos de pesca entre a Comunidade Europea e países terceiros en nome dos estados membros, conteñen a normativa que ten que respecta-la nosa flota en augas dos ditos estados, coa correspondente obriga de velar polo seu cumprimento.

Pola súa banda, o ámbito da actividade comercial dos produtos da pesca viuse modificado pola política pesqueira común, os acordos da Organización Mundial do Comercio e o Espacio Económico Europeo, que produciron modificacións substanciais nos intercambios comerciais.

De conformidade coa xurisprudencia do Tribunal Constitucional, o exercicio da potestade normativa estatal esixe unha interpretación do alcance e os límites da competencia lexislativa do Estado definida na Constitución e nos estatutos, imprescindible, en todo caso, no «iter» de elaboración de toda norma ou acto dos poderes públicos.

O artigo 149.1.19.^a da Constitución atribúelle ó Estado a competencia exclusiva en materia de pesca marítima, sen prexuízo das competencias que na ordenación do sector se lles atribúan ás comunidades autónomas. Pola súa vez, o artigo 148.1.11.^a establece a competencia exclusiva das comunidades autónomas en materia de pesca en augas interiores, marisqueo e acuicultura. Os estatutos de autonomía atribúenlles ás comunidades autónomas competencias de desenvolvemento lexislativo e execución da normativa básica do Estado en materia de ordenación do sector pesqueiro. A doutrina do Tribunal Constitucional dotou de contido material os títulos competenciales «pesca marítima» e «ordenación do sector pesqueiro». A lei regula o ámbito estrito da pesca marítima, competencia exclusiva do Estado e por tanto vedada á acción normativa e executiva das comunidades autónomas, e contén as imprescindibles garantías de certeza xurídica na definición da normativa básica en materia de ordenación do sector pesqueiro, o que permitiría ás comunidades autónomas exercer-las súas competencias de desenvolvemento e execución do marco xurídico estatal establecendo os ordenamentos complementarios que satisfagan os seus propios intereses.

A lei establece, así mesmo, ó abeiro do artigo 149.1.13.^a da Constitución, a normativa básica sobre a comercialización dos produtos pesqueiros, regulando a súa importación consonte a competencia exclusiva do Estado establecida no artigo 149.1.10.^a A necesaria coherencia da política económica esixe un marco xurídico común que asegure un tratamento uniforme en todo o territorio nacional da dita actividade comercial, para a consecución dos obxectivos económicos do sector pesqueiro, evitando que se produzan disfuncións pola estreita interdependencia das actuacións comerciais, non só entre si senón tamén en relación directa coa actividade extractiva, xa que a prohibición de comercializar produtos capturados contravindo a normativa sobre protección e conservación dos recursos pesqueiros é a forma máis eficaz de disuasión de capturas ilegais e a mellor garantía dunha política de pesca responsable. Correspondelhes ás comunidades autónomas, no exercicio das competencias estatutarias asumidas en materia de comercio interior, o desenvolvemento e execución da normativa básica no seu ámbito territorial, co fin de lograr